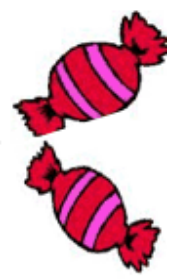

פינוק לַשַּׁבָּת

עלון השבת לילדים

נא לא לקרוא בזמן התפילה וקרואת התורה

מוצש"ק	הד"נ	
17:19	16:07	ירושלים
17:19	16:11	חיפה
17:16	16:08	חיספין
17:31	16:33	תל אביב

שַׁבַּת קִדְשׁ פְּרִשְׁת וַיָּרָא | ט"ו מִרְחֶשֶׁן הַתּשַׁע"ב | גְּלִיוֹן מִסְפָּר 2 | שָׁנָה רִאשׁוֹנָה

י"ל ע"י בית המדרש "אור שלום" שליד מוסדות קאמרנא בעיה"ק חברון תובב"א

חֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל

נִקְדָּה אִמְהֻלָּה "וַיִּשְׁלַח אֶבְרָהָם בְּבִקְרֵי"

אַבְרָהָם גִּרְשׁוֹן מְקוּטוֹב

מגדולי רבני החסידות - נפטר 1760 (בערך)

ר' אברהם גרשון מקוטוב ישב מצעירותו בברודי, ולא ידוע אם בה נולד או בקוטוב, מקום מושבו של אביו ר' אפרים. רבי אברהם גרשון היה גדול בתורה, בנגלה ובנסתר, וזכה להערצת גאוני דורו: רבי יהונתן אייבשיץ, רבי יוסף תאומים ורבי יחזקאל לנדא, המזכירים אותו תוך כבוד רב בספריהם.

לפי האגדה התנגד תחלה לבעש"ט, ואף רצה לבטל את השדוך בינו לבין אחותו. אח"כ דבק בו ובדרכיו, הפך לתלמידו המובהק, ואף עבר לביתו במזיבוז ושמש מורה ומחנך לבנו - חידו ר' צבי.

בשנת תק"ז עלה במצוות גיסו לארץ- ישראל בכדי להפגש עם רבי חיים בן עטר, שהבעש"ט העריצו בשל ספרו "אור החיים", וכדי ליצור מרכז לתנועתו באה"ק. עם בואו לארץ- ישראל התישב רבי אברהם גרשון בחברון, והיה מכבד מאד בעיני תושביה, ואולם לפי בקשת רבים עבר לירושלים, ממנה עמד בחלופי- מכתבים עם גיסו.

בארץ- ישראל השתדל רבי אברהם גרשון להפיץ את תורת הבעש"ט, ואף הצליח לרכש לה חסידים ואוהדים. נפטר בירושלים בשנת תק"כ (1760) בערך.

שַׁבַּת שְׁלוֹם יְלָדִים וְחֻבִּיבִים.

ביום ראשון קשה לנו בהפסקה במגנש המשחקים פנה אלינו יוני ואמר: כל כך קשה לי לקום בבקר. השמיעה החמה והמטה הנוחה קוראים לחזור ולעצם עינים, ואין לי כח לקום ולהתארגן לתפלה בבית הספר, ובקשי אני מצליח להגיע בזמן. איני מבין איך דניאל מצליח כל יום מחדש להגיע בזמן ולהיות חזק ושמח. מה הסוד שלו? יודע אתה יוני, ענה דניאל, גם לי קשה לקום בבקר ולצאת מהמטה החמה והנוחה, אבל אני יודע שיש לפני בחירה לבחור בטוב או חס ושלום ברע.

זה קל לדבר ענה יוני, גם אני יודע שצריך לבחור בטוב אבל יצר הרע תמיד חזק יותר ממני ואיני חושב שיש משהו שמסוגל לנצח אותו כל יום ובפרט בבקר. יודע אתה אמר דניאל, סבא שלי ספר לי שבפרשת השבוע שלנו אברהם אבינו מקבל צווי קשה מאד. לקחת את בנו היחיד שהוא כל כך אוהב ולהקריב אותו קרבן לה'. כל אחד היה אומר מיד מה פתאם? זה לא הגיוני ולא נכון לעשות, ודאי אין לי עוד בנו שאני כל כך אוהב, נכון? נכון מאד, אני לא הייתי מסכים ענה יוני. גם אני לא יודע אם הייתי מסוגל לעשות דבר כזה אמר דניאל, אבל אברהם אבינו קם מקדם בבקר, על מנת לקיים את מצוות ה'. ועל ידי המעשה שלו נתן כח לכל יהודי לקום מקדם בבקר על מנת לקיים את מצוות ה' ולהספיק להגיע לתפלה בבית הספר ולהודות לה' על היום הקדש שנתן לנו על מנת לעשות בו עוד מעשים טובים. תודה אמר יוני, אנסה מחר לחשב על אברהם אבינו ועל הכח שנתן לי ובצורת ה' אגיע בזמן לתפלה.

גַּר ה' נִשְׁמַת אָדָם
הַעֲלוֹן יוֹצֵא לְעֹלֵי נִשְׁמַת
הַתִּינוּק יוֹנְתָן פֶּלְמֶר
ה"ד

בְּשִׁבְעֵי הַפָּרָשָׁה

וְשִׁמְרוּ דִּרְךְ ה' לַעֲשׂוֹת צְדָקָה (יח, ט).

שְׁנֵיהֶם יחד, גַּם שְׁמִירַת הַתּוֹרָה וְגַם נְתִינַת צְדָקָה, לֹא כְּאֵלוֹ הַחוֹשְׁבִים שֶׁאִם יוֹשְׁבִים וְלוֹמְדִים בְּעֶצְמָם כְּבָר פְּטוּרִים מִלְּתֵת צְדָקָה, וְלֹא כְּאֵלוֹ הַחוֹשְׁבִים שֶׁאִם תּוֹמְכִים בְּמוֹסְדוֹת הַתּוֹרָה וּבִתְלִמְיֵי חֲכָמִים כְּבָר פְּטוּרִים מִלְּשׂוֹר דִּרְךְ ה', מִלְּלַמֵּד בְּעֶצְמָם.

הַחִיָּזָה בְּפָרָשָׁה

- א. מי התחיל להציק ללוט כשצא אליו המלאכים. הגדולים או הקטנים?
- ב. מה עשה לוט כל הלילה כשצא אליו המלאכים?
- ג. המלאכים שצאו לסדום, איזה מלאכים היו?
- ד. בן כמה היה אברהם כשנחרכה סדום?

סוּר לְעֵלְיוֹן הַשָּׁמַיִם

נִפְתָּלוֹת דְּרָכֵי הַהֲשָׁחָה - ב

בְּאוֹתָהּ שָׁעָה הִגִּיעַ לַחֲנוּת, אֲבִרְהָם הָעֲנִי. הוּא הִשִּׁיג אֵיךְ שֶׁהוּא שָׁשָׂה צוֹלֵדִי, וּבִקֵּשׁ לְקִנּוּת אֵיזָה דְּבָר מֵאֶחָד שֶׁיִּשְׁבִּיעַ אֶת עוֹלְלוֹ. מוֹכֵר הִירְקוֹת הַצִּיעַ לוֹ לְקַחַת אֶת אֶרְגֹז הָעֲנָבִים, וְהָעֲנִי שָׂמַח עַל הַמְצִיאָה שֶׁמָצָא בְּמַחִיר זוֹל כֹּל כֶּךָ. כְּשֶׁהִגִּיעַ לְבֵיתוֹ וְהַחֵל לְהוֹצִיא אֶת הָעֲנָבִים מִן הָאֶרְגֹז, נִפְעָרוּ עֵינָיו בְּתַדְהֵמָה - בְּתוֹךְ אֶרְגֹז הָעֲנָבִים שֶׁקָּנָה זֶה עֲתָה נִמְצְאוּ חֲבוּיִים שְׁנֵי צְמִידֵי זָהָב. אֲבִרְהָם רָאָה בְּכֶךָ אֶת יְד הַהֲשָׁחָה. בְּקִשִּׁי חֲלַפּוֹ אֲלֵא שְׁעוֹת אַחְדוֹת מֵאֵז הוֹשְׁבוּ פָּנָיו רִיקָם, כְּבָר נוֹשַׁע בְּיַדֵי שָׁמַיִם. לֹא חֲלַפּוֹ דְקוֹת מַעֲטוֹת וְאֲבִרְהָם עָמַד שׁוֹב עַל מַפְתָּן בֵּיתוֹ שֶׁל רַחֲמִים, שֶׁכֵּנוּ. הַפֶּעַם לֹא בִקֵּשׁ סֶתֶם הַלְוָאָה, אֲלֵא דְמֵי מִשְׁכּוֹן. הוּא הִצִּיג לְפָנָיו צְמִיד זָהָב נוֹצֵץ וְקָבַל בְּתַמּוּרָה חֲמֵשׁ מֵאוֹת רִיָּאָל. לְמַחְרַת פָּגַשׁ רַחֲמִים אֶת סְנִיּוֹר כְּמוֹס וּמָצָא אֶת פָּנָיו נְפוּלוֹת. "מָה קָרָה, סְנִיּוֹר כְּמוֹס?", שָׁאַל בְּדֹאגָה. אַךְ לֹאחֵר מִכֵּן נֵאוֹת לְגַלוֹת כִּי שְׁנֵי צְמִידֵי זָהָב יִקְרִים שָׂרְכָשׁ לְפָנָיו יָמִים אַחְדִים, נִעְלַמוּ מִבֵּיתוֹ בְּאֶרְחַ מִסְתוּרִי. פָּנָיו שֶׁל רַחֲמִים לָבְשׁוּ אֶרְשֶׁת הַפְתָּעָה. הוּא הִזְמִין אֶת סְנִיּוֹר כְּמוֹס וְהִרְאָה לוֹ אֶת הַצְמִיד שֶׁמִּשְׁפָּן אֲצִלוֹ שֶׁכֵּנוּ הָעֲנִי. עֵינָיו שֶׁל הָעֲשִׂיר הַבֵּיטוֹ בְּצִמִיד כְּלֹא מֵאֲמִינוּת. הִיָּה זֶה אֶחָד מִשְׁנֵי הַצְמִידִים הָאֲבוּדִים שֶׁלוֹ! הוּא נִמְלֵא חֶמָה וְסָגַן מִבֵּין שְׁנֵי: "אֲנִי כְּבָר מִבֵּין. הַבְּטָלָן הַנִּבָּל הִזָּה שָׁמַע אֶת דְּבָרֵי אֲלֵיךְ, בְּשַׁעֲהָ שֶׁבָּא לְבַקֵּשׁ נְדָבָה, וּבִקֵּשׁ לְנִקְם כִּי. הוּא גָּנַב אֶת הַצְמִידִים הִירְקוֹת מִבֵּיתִי!". רַבִּי יְשׁוּעָה בְּסִיס, רַבֵּה הִרְאִישִׁי שֶׁל תּוֹנִיס, יָשַׁב עַל כְּסֵאוֹ בְּבֵית דִּינוֹ וְהִקְשִׁיב בְּסִבְלָנוּת לְטַעֲנוֹתֵיהֶם שֶׁל הַצְדָדִים. הוּא הֶאֱזִין לְהֶאֱשֵׁמוּתוֹ וְהִנְחָרְצוֹת שֶׁל סְנִיּוֹר כְּמוֹס וְשָׁמַע גַּם אֶת דְּבָרֵי הַהֲתוֹנְנוֹת שֶׁל אֲבִרְהָם. כְּשֶׁסִּיס לְחַקֵּר אֶת הַשְּׁנֵי, הִתְרַשָּׁם, שֶׁאֲבִרְהָם אוֹמֵר דְּבָרֵי אֶמֶת וּמַעוֹלָם לֹא עָלָה עַל דַּעְתוֹ לְגַנוֹב דְּבָר מִבֵּית רַעְהוֹ. וְכֵה חֲרָץ אֶת דִּינוֹ: "מְצִאתִי אֶת דְּבָרֵי שֶׁל אֲבִרְהָם נְכוּנִים וְאֶמֶתִּים. אֲנִי מִשְׁכָּנֵע, שֶׁאֲדָם זֶה, הַמְּפָרְנֵס אֶת בֵּיתוֹ בְּזַעַת אִפּוֹ, אֵינְנוּ מְסַגֵּל לְגַעַת בְּמִמוֹנוֹ שֶׁל זֶר. אֵין זֹאת אֲלֵא שְׁמִישָׁהוּ אַחֵר גָּנַב אֶת הַצְמִידִים, שֶׁהִגִּיעוּ בְּדִרְךְ כְּלִשְׁחֵי לְאֶרְגֹז הִירְקוֹת שֶׁקָּנָה בְּשׁוּק". אַחֵר כֶּךָ פָּנָה הִרְב לְסְנִיּוֹר כְּמוֹס: "נִרְאָה שֶׁמִּשְׁמִים בִּקְשׁוֹ לְלַמְּדֵךְ לְקַח. בְּעוֹד אֶתָּה בִּקְשָׁתְ לְהִנִּיא אֶת חֲבֵרֶיךָ מִלְּסִיעַ לְעֵנִי וְאֲבִיוֹ, וְנִתְחַיְבֵת בְּעֶצְמְךָ לְפָרְנְסוֹ. הַצְמִידִים הֵם אֲבוֹ שְׁלֵךְ, אַךְ גּוֹזְרֵנִי עָלֶיךָ, כִּי אֶת חֲמֵשׁ מֵאוֹת הִרְיָאָל שֶׁקָּבַל אֲבִרְהָם בְּעַת מִישְׁכּוֹן הַצְמִיד, תִּשְׁלַם אֶתָּה". מֵאוֹתוֹ יוֹם הַשְׁתַּנְתָּה הַתְּנַהּגוֹתוֹ שֶׁל סְנִיּוֹר כְּמוֹס, שֶׁקֵּלֵט הֵיטֵב אֶת הַמְּסָר. לְבוֹ הָאֲטוּם, כְּמוֹ גַּם כְּסוֹ חֲתוּם, נִפְתָּחוּ לְרוּחָה לְפָנָיו כֹּל עֲנִי תּוֹנִיס. [סוף]